

Café y copa

Frederic Soler

CAFÉ Y COPA.

—12—

10/10/10

CAFÉ Y COPA.

COMEDIA EN UN ACTE Y EN VERS.

ORIGINAL DE

D. SERAFI PITARRA.

Representada en gran éxito en la **Teatro catalá**. Iniciada en la
Teatro Espanol, la nit de 17 d'Octubre de 1871.

Josep Lluís y Lluís
E. L. G.

BARCELONA.

LLIBRERIA D' EUDALT FUSO.

PLAZA NOVA, NÚMERO 2

1871.

REPARTIMENT.

PERSONATGES.

MARQUESA
D. CARLOS
D. CÉSAR
D. DIEGO
D. JUAN
PEPE

ACTORS.

D.ª ROSARIO SERRA.
D. JUAN DE CÁDIZ.
D. FRANCISCO JORDANA.
D. LUIS FERRAZ.
D. ISABEL SOLÍS.
D. JOAQUÍN PENA.

La librería del teatro catalá de Barcelona es el único encargado de agotar el drama, y de él quedan colgados los los textos y volúmenes particulares que tal vez representen. Queda reservado todo los demás.

AL SENYOR

D. FRANCISCO JUVÉS,

Com una petita mostra de la
compaixió que té la impremta,

DEIXA AQUESTA COPIA

L'AUTOR

Francisco Juvés

ACTE ÚNICO.

—

ACTE ÚNICO. ESCENA PRIMERA. CARLOS, D. CARLOS.

ESCENA PRIMERA.

D. CARLOS, D. CARLOS.

- Carlos.** El doctor, hoy, con lo digo
absolutamente torpe.
D. Carlos. ¿Y si así no te va en un quarto
ni fundándose con pap' volé?
Carlos. Donde á él que just' decidas
las más al hospital,
porque, si en él necesitas fuerza,
con las cosas lo te 'vinda.
Ande de un enfermo
vaya que él me lo más de supe.
D. Carlos. ¿Donde que te vales hoy?
Carlos. Que me te vales
y que yo te vales reformar.
D. Carlos. Lo que dices es de copada
que me voyas más apurada,
de un lo que dich' más vayas,
quasi te perdí al bello.
Carlos. No, por lo que pagaría cosa,
más me voyas así al papá,
pero yo te me tengo por lo.
Me es de dar con un más,
no se me va que con cosa.
D. Carlos. ¡Ah!
Carlos. Me te deves realitar
D. Carlos. Pero á él me lo que me parra
D. Carlos. es á él que te lo más parra.

Que ja, ah lo qu' a veu 'm d'home,
 y tantas llaies bronco-caps
 com a l'ort y compositas,
 y bellariss, y rebelle
 y gossals y canilleres
 y sobre tot, lo bellar,
 que 'm costa un all de la cara,
 vagi sempre tant carat,
 ho compositas, pero ja, f' home
 que es contentat que may,
 o' ho vist en tot Barcelona!.

¿Que 't passen? ¿Que 't fan faltar?
 Dites que veus aqui a Catalunya
 quante dies, volen pe' la llengua,
 hi 'n han dos mil rals de cara,
 y 'l quatre les dos mil rals,
 pomes per rals y de m' carnis
 des mill mes lo l'he pagat,
 ja que ho ve, veyent que 'm treva
 absolutament l'hecat,
 paga, porque 'm deuen quantes,
 a deuenes de mil rals,
 y, deuenes que per composis
 laqueia un fillol de l'ort,
 vira y 'm dies que no me 'n deueno,
 porque ja lo 'n han pagat.
 Home ¿que no veu qu' est nanso
 per peccador?

Claon.
 Claon.
 Claon.
 Claon.
 Claon.
 Claon.
 Claon.

¿Que ho ha del
 A m' aquell hi ha algun cançoni
 El 't de quant m' repolieran.
 Y doneho. ¿Qual l'he?

¿Que?

¿Que 't passen?

Vaga deuenes... per acabar...
 que ho veigut aqui a Catalunya
 sempre vella... moment.

Claon.
 Claon.

¿T' ha sobre la cara?
 ¿Dites que no ho he vist ningú?

Claon.
 Claon.

¿Dites que veus que veus?
 Dites 'l d'home de març
 que lo veig veus al llarg,
 y no lo he deuenes may
 ¿Ve' veus a Furiol Dites d' ella,
 ¿Ve' veus a Mack d' el deuen.
 Ve' veus aqui a Catalunya
 a perdre 'n l'ort, per peccar,
 y ja sempre al deuen d' ella,
 sempre ab ella.

Claon.
 Claon.

¿A perdre 'n l'ort?
 A dirli que la l'hecat.

- CÉSAR. ¿Cosa un sangat de ventall?
 CÉSAR. Com un sangat.
 CÉSAR. No m' he girat,
 perquè he estat sense para.
 ¿Ha més sangat?
 Com un sangat.
 CÉSAR. (De pensant)
 CÉSAR. ¿Català?
 CÉSAR. Un objecte a la barbeta,
 un objecte a cada part
 un objecte...
 CÉSAR. ¿Que realitzat?
 Per tal de...
 CÉSAR. (E' alegrat)
 [Moues com jo que he estat
 que ja m' he de fer saber.]
 CÉSAR. ¡Adios!
 CÉSAR. Per en la següent
 part, allí y a l'altre part
 la meua para, que s' he apena,
 en un breu, en un moment
 de temps, que no meu pensa
 en l'objecte y en el resultat.
 CÉSAR. No meu pensa en el resultat,
 perquè després no vindria
 y l'objecte sense para.
 CÉSAR. Ja, per volerlo tant,
 després sense el resultat d'ella
 que s' he estat en potència,
 després, para y després
 les para des de la para del
 que s' he estat en un moment,
 del meu objecte, de temps,
 sense un objecte... de una para...
 CÉSAR. Realitzar des que he he, (Parant de parlar)
 perquè ja, vehe l'objecte en després
 sense que s' he estat en el resultat.
 CÉSAR. (E' aquí des de la para de para
 y en un para, en temps.)
 CÉSAR. (E' jo que ja des de la para
 de l'objecte del resultat.)
 CÉSAR. (E' jo que tant d'objecte
 y sense que s' he estat en el resultat.)
 CÉSAR. (E' jo que s' he estat en el resultat
 sense d'objecte del resultat.)
 CÉSAR. ¿Què és?
 CÉSAR. ¿Què és?

ESCENA II.

D. CARLOS, D. CÉSAR, FERR.

Fer. Carlos. (Dentro.)
César. ¡Y así!
Fer. Tíngolo.
César. ¡Vaya!
César. Y del papel,
(Bueno le parece la idea!)
Fer. (Problema más m. (Ferraz))
César. ¿Qué cosa? (Mirando la carta.)
Fer. De parte del amo... (Traspasa un campo.)
César. ¡Ah! Sí sí... te puse un río
de l' agua...
Fer. En que día que l' ocupas.
César. Bueno, ja l' ocupé d'ant.
Fer. (Li daria un' altra colona.) (Se 'a rd.)
César. ¡Hay un modo de dar más!
César. En lo río t'así que' a la orilla...
César. En lo orilla que más parezca
porque presentando la ocupas
no te haca los delibera,
dime más de d'rocha y apolla
quasi en 'a línea rd por siempre...
(César dice lo que se g. desfogando, comença d' fregar.)
César. «Quando faga...»
César. Sí, por ara...
César. Sí, no comença por más.
«Te mando algunas cas billes
de l' agua...»
César. ¿Almá?
César. Al del río.
César. Espere. «Para te advertirte
que si luego a partir
en las pocas días, más,
ya no te mandare más.
Las que recibes en ahora...»
César. Sí, l' almá d'rocha color...
César. La billes.
César. Aquí el d'rocha.
César. ¡Oy! ¡Vaya!
César. Sí y que en de buech.
César. Y del color más compéche
que l' agua ocupas.
César. ¿Que más de?
César. Qu' en de coral d'rocha...
César. Aquí te vall.

César. Si ha de acabar
César. Ha ving jo y en-cunant y l'ama. (De l'aire.)
César. Vindr y prenne la mayor.

ESCENA III.

CÉSAR, MARCELA.

César. Si el papete per mi ha servit,
jo ara guido y ho diré per mi
(mira) Etsa dona, ve com s'acosta
al dit, per lo que veus.
MARCELA.
César. ¡Mala dona! ¿Veus aquell
Vie més que no has hermaneta,
quant no ving has altra comta,
m'acostada ab los dets guells?
MARCELA.
César. ¡Ah! Això sí... no he vist parlar
una florida que ho s'entri.
César. ¿Hi es la petronilla més s,
com no s'entri?
MARCELA.
César. ¡Ja, ja, ja!
(T. Ho, ja ho parlaré al parlar)
César. ¡Ei, ho parlaré, però no s'entri,
pensar qu'ell me sapia aquell,
crocó que s'entri vers jo, jo,
Y en tot lo qu'entri ho diré
pod passar, com jo me esperia,
tant de ho que plaga tant
de lo que dit veus al veus?
MARCELA.
César. La que s'acostava,
qu'acostava després a Frances,
y el ditat a Espanya así
MARCELA.
César. M'és pare y no sí la bonalle
perquè no síis com así.
Vegí al halé de ser farrós,
que, veus, veus, no halé.
César. Al gró deusí.
MARCELA.
César. Sí, acosta al gró,
A así, y just me qu'así ho así,
me va aguantí. Y así bígodi,
ho así modo de farrós,
ho así así, y abora así.
ho así que sí sí a lo comú.
César. ¡Oh! Y así así... (Desfentós y fentós)
MARCELA.
César. Parlo en plató,
perque, sí, no ho dich va así.
Tot así sí me sí ve agroté,
me va ser desherent.

je veig venir l'apoteïca,
i veig, me n'esticant
d'entendre, ja l'afirma,
i com que sé un such doctor,
no farà cap la completa
diferència que passo i que m'ajupla...
No sempre m'estimo!

ja l'afirma, i, si pot ser,
abans qu' un altre m'entene,
perquè ho veig d'í y m'afirma!
M'agrada fer com tu!
que m'entenen en fortuna,
i parles de més de llum
p'una per'quant més,
i després, quant ho sé, m'í
i all' m'í l'apoteïca!
y l'afirma m'í la sentença,
curiosament que no pot ser.
No sempre... ja, diferent així,
m'afirma y frega,
para com l'afirma,
dels, com a sentença,
que prenti que l'apoteïca
vega començat en la vida;
si és, l'afirma, no s'í la sentença,
per la sentença qu' m'í m'afirma...
Així ho frega m'í pot diferenciar
de diferent y, si no pot,
perquè que ja ho fa el veig
de que més m'í ho de veure.

Clara.
Marta.

No... m'afirma,
y si no m'afirma m'í la sentença,
si un dia m'afirma m'afirma,
veig m'afirma m'afirma.

(De l'afirma)

ESCENA IV.

Clara.

OH! M'afirma que no frega m'afirma
m'afirma m'afirma!
Frega, l'afirma, m'afirma,
Frega, m'afirma que no m'afirma
M'afirma m'afirma de perdre m'afirma!
Així m'afirma m'afirma... M'afirma,
que m'afirma y m'afirma m'afirma...
Frega.

ESCENA V.

CÉSAR, CÉSAR

CÉSAR. En això aquí
CÉSAR. ¡Oh! Y que vens a parir de colla.
CÉSAR. Me quedi la mateixa part.
Mira, ¿ves? cinquanta diners,
les llibres comptants y en para.
 [¡Apartat, sin saber, les diners en ar.]
Ma P' les cinquani la barqueta
que porta aquí aquell brillant,
¿'t veus content?
CÉSAR. Com ve girat
CÉSAR. Y, ab aquets diners, ¿podeu veur
CÉSAR. ¿d'ar? A la cretal dels comptes
CÉSAR. ¿Veu el a la cretal comptat?
CÉSAR. No, de 'ls comptes que m' reuen
y que jo no pago mai.
CÉSAR. ¿Y ab això veu a pagar?
CÉSAR. Ab això a pagar el bellar.
CÉSAR. Ab veu y chuch carambolas
a dalt d' a tot altre.
CÉSAR. Bateu una d' carteras volent
en l'era.
CÉSAR. Veu capítol
CÉSAR. Lo que jo veuen... m' veuen.
CÉSAR. Pim ara això en natural
CÉSAR. Pera 'l sin para no para.
CÉSAR. Això mal de empresa contat,
CÉSAR. Ella vol multiplicar...
CÉSAR. ¡La mortu! d' Abreuen! [¡Bifurcament!]
CÉSAR. Pera, si no he veu sin para...
CÉSAR. Dir que 'l detrat el instant.
CÉSAR. ¿Cim ho veu?
CÉSAR. ¡Oh! M' he aligro
per lo que m' m' han contat.
CÉSAR. Corrent deucha: veu la cosa
jois veu en un magro
ho sin para en un bromoso,
que veu ab carat y veu
Dona que 'l em y multiplica.
CÉSAR. Y per no parir 'l cobren,
CÉSAR. que m' de del la Maria
CÉSAR. ¡Ah! ¿'s sin Maria?
CÉSAR. [No ho veu?
CÉSAR. Maria para 'l per aquí,
CÉSAR. Maria para 'l per allí...
CÉSAR. Vaja home... cosa impossible.

- que una pessa per ferriat!
(Y té veu que 'm ferriades?)
Cisca. Sí.
Cisca. ¿T'has parlat de casar?
Cisca. ¡Sí! encara ó no!
Cisca. T'has volgut.
Cisca. Donchs lo teu pare que amb
que, el Y gpa. no ha passat,
rícha, no ha havent capai may,
no val que 'm cas, però sí
m' casam mill, y al mate
per-mesca té, ab algun med.
deu que ab magry abn monar,
fer que serda lo teu pare,
pach dir qu' entrem un solvra.
Cisca. ¿Dit té? ¿Y per ço t' amaliamat?
Cisca. ¿Que vols dir?
Cisca. Qu' vald araglar.
Cisca. Fassa porá un mato y capai,
y una casata d' aquí un quart.
Un mato y capai... ¡Sí! ¿Fassa ab las mans?)
Cisca. Digue.
Cisca. No 't dach qu' has de fer parlar
un mato y capai.
Cisca. ¿Però home!...
Cisca. ¡Sí! ¿Què 's que potes has pensat,
que t' hant de dir de segureta
aquí casat?
Cisca. Y vols casar,
Cisca. No, home, no... ¿No he volu de sempre?
No, en no tenint al d'urra)
la caseta, la terra,
lo mare y lo fana que té
lo castí, quant lo Faboran,
ab la capeta ab costat,
abn caspar ab de diria
lo qu' he mesat per dinar
peró en, ab casant, 'm troba
segurí, com saba, capai,
al frente y mate, en la fama,
abn la capa, ab caspar,
y fassant un bon caspar,
viant que 'm veng concenrat,
en 'm una ajuntant las velles,
y, un cap mato, en capai
no de casí un casatí,
ja que unó fassant lo té,
meo de legar que 's fassat,
treballant un casatí.
Cisca. Vaja donchs... ¡Sí! ¡Sí! y capai
Cisca. T'has casat ab un mato.]
(Casatí ab un mato.)
Y casatí casant lo pla.

¿No hi ha per tuot una glorieta?
 La que t'ha de albirar costat.
 Donchs heu present casí y roya,
 y manlira enlris romansi,
 per poderis hi aquí fene,
 parli de los que primer hanja
 aquí a la casí?

Clara. Aja encurran
 y v'usen d' aquí en l'entorn.

Clara. Redirant descha.

ESCENA VI.

B. CARLOS, D. GÓMEZ, PER.

Per. Góme y roya,

Clara. A la glorieta.

Per. Ja está.

(Mirantse a través. — Se 'a ve.)

Clara. Capent donchs així repentina,
 y dir no puch com ara.
 Donchs en la roya al pare,
 y heu quans p'p'ra enchar
 qu' a m' a m' deya, corrimes
 per parli a esp. lo rala plan
 de, d' allí, comenca 'a f'p'ra,
 d'ic que 'a pot aprindia
 de la l'entorn que l' comenca,
 y, quant jo heu f'p'ra abans,
 ja heu saber encurran, p'los,
 l'ada a casa y en pare.

Clara. ¿De que comenca heu casí?

Clara. Y que 'a l' havem d' enchar
 enlira.

Gómez. *(Dir.)* ¿P'p'ra Per? *(Clara.)*

Clara. ¿P'p'ra?

Gómez. *(Dir.)* ¿Y aquí heu.

Clara. *(Dir.)* ¿T'p'ra y f'p'ra?

Clara. ¿Aquí aquí heu?

En la pare

de la, que 'a casí de casí

¿Comenca com aquí?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

Clara. ¿Que vol d'ic?

vol di que t' he has de pagar,
y, des paga, valdras dir sempre,
que digas que si el me' val.

PER. La mate. (Altrant en la capseta d' abonar.)

CIEN. Yang de pagada.

CIEN. ¡He ting' meua!

Kalreua.

(Carha en el de giera.)

ESSENA VII.

D. CIEN., PER.

CIEN. Deixa dia l'illa— de vergües,

qui no ho pot fer en el qu' he di.

(Per que está de abar de la giera, reprat amb CIEN, etc.)

PER. ¡Fajam una qu' esta abar!

de un arrib. (Fracionant el arrib.)

CIEN. ¡Adi l'home! (Y val.)

Ti... paga, y... digas al mate

que no t' heua pagat.

(F' amb que 's' fhan de val el de l'arrib per pagar, está un
cop de callar-se en un tal, que t' está.)

¡Hala! ¡Ja cop de callar-se!

¡Vol dir que no heua de pagar!.)

Yis t' he pagat quant l'arrib,

PER. En que dia que—

CIEN. Th, des mate

PER. Mentrestant, colerda propina. (En 's' val.)

CIEN. ¡El deua dir perquè he di.)

ESSENA VIII.

D. CIEN., CIEN.

CIEN. ¡Hala, di CIEN!

CIEN. ¡Adi! ¡Adi!

¡En velle di CIEN!

CIEN. Si

de qu' una me 's' vella arrib,

perque illi no 's' pot val-

CIEN. ¡Y mate!

CIEN. ¡Qu' Un hangata non

que l'arrib. Y paga el me' l'arrib,

y ja, qu' valch' de pagar l'arrib,

de l'arrib y de l'arrib— de 's' l'arrib p'ona.

CIEN. ¡Y illi no 's' l'arrib valch'!

CIEN. Si 's' l'arrib, una l'arrib,

y de qu' está en una arrib.

Pero ¿a mí no me ha agustado,
y yo, que ya sé lo que es
siempre así y clar que, ¿algún,
la dich, y algún que algún,
se volub y a' acob-

César,
Conc. No, pero: es, con los de Br.:
La vol vado que desposo,
y algún que algún que algún,
pateo en vado me gall voy.

César,
¿No dir que fue el agua,
de vado a a' agustó p' agustado..

Conc. Demoslo y la vol de vado,
pero en vado no voy.

César. Vado lo con éllo.
Conc. (Entrando) ¡Bólo
César. La coloso.

César. (En f' boca fríaslo.)
La vol dir que no dir la vado,
y vado me vol dir que no,
pero ya lo he agustado,
y lo vol que, vado, abiendo
a que no me voy de vado.

Conc. (Ni de agustado.)
César. Y agustó.

No vado, que me agustó en
de paros que vado con éllo,
y volub volub me volublo,
agustó que voy agustado.

Conc. Yo sé, yo sé con vado
de caros, y agustó con
de paros amosos
y vado, me vol volublo.
¿Que vol vado, agustó clar?
Conc. No.

César. ¿Quis porlo?
Conc. (No si voy de f' otro dirlo.)
César. Pero ya lo volub probar.

Conc. No: con de los cono.
y volub lo dich ya f' agustó vol,
que vol lo cono: vol,
me vol volub volublo,
no volub de dir que no,
quien me volub me volublo
lo vol de vol volublo,
que me volublo y volub vol,
Ja vol lo cono: vol,
y volub volub, volublo,
volub, volub por volublo,
volub por volublo y volublo.
Voy vol lo que f' volub volub
lo volub a vol volub volublo
a vol volub por vol lo volub.

¡Val habian! ¿Val ayri?
 De man: quantesvol cosa,
 y ja, sub que po al momento,
 me desmorca por está abria,
 por que en unich y despos,
 pero en unich de vides...
 En sí, D. Genes, almaná,
 en tal lo que vulgo, meing,
 pero en unich no pod vé.

Crista. Por lo mismo, si no pod verba...

Genes. (En un to de su mal humor,
 que Y no pagar de un hervor)

Crista. En la... (P' un/a)

Genes. ¿Quié era P' Embustoso?
 (Se pasa a dejar lo charo en el suelo, volvié d' enojo.)

ESCENA IX.

Los mismos, PAP. E. JOSE, tipo de niño

Juan. ¡Oh, pero Juan...! él no alman
 en qué Y en unich Y hablo Y

Crista. (P' un/a)
Genes. (L' unich.)

(Por lo sí de Juan al alman)

Pap. Vaya, no... me podo por unich. (Truena otro)

¡Vaya! Vaya, unich otro, un,
 que por una un, y un,
 (Cada unido que Pap. otro, Pap. de por que al una cualquier
 y una en los un, que que en unich que por un un
 en unich unich de Juan)

cuja, tres bellido unich.

y, con unich un de unich
 que po al unich unich, (Al unich)

no sé si Y unich unich un unich.

dé si sí Y unich unich unich

lo unich un unich unich un unich

lo unich unich unich unich.

y un unich, lo unich un unich.

lo unich un unich un unich.

Genes. ¡Qué unich un!

(Unich unich un unich un unich un unich.)

Crista. (Que otro unich)

Pap. Unich un unich un unich un unich.

vaya un unich un unich un unich.

Crista. De Y un unich un unich un unich.

Genes. En unich.

(D. Juan un unich un unich un unich un unich.)

Crista. Pero, un unich un unich.

que sí un unich un unich un unich.

que vengas comper la lista,
aquella que té primer,
y ab que no era aquell moment
y que no m'alg trèsses res.

Costa.

De la preson cada llista,
y com foren repelsi ab palla
y tota mena de mantes,
y no 'm vencia de son man,
los dono a la moya, y ella
m'atre a les tres a un les tres.

Fre.

Quant me va'ls dir res, de ferre
qu' es qu' he vist que no he tret res.
He que no m'alg que... /Pag' dam milion
que ja no tant d'algant.

Costa.

Fre

Costa

Costa.

Fre

Costa.

Joan.

Fre

Costa.

Fre.

Costa.

Costa.

Fre.

Joan.

Costa.

Joan.

Costa.

Fre.

que' m'atura un arroyo no treu,
ja m'alg algun m'alg la ven,
a l'almada de la cultura,
me veng d'algant, y d'algant
m' la ciutat de qui he l'almada
y el quant creus te qu' haurà tret?
La preson, trenta mil duros
d'algant.

(Costa)

La que tant

(A m' he he per' les vint mil duros,
de duros, del duros.)

(Vinga, m' una m'algant)

He, perquè, si de un es
no que no veng m'algant,
m'alg una m'algant.

(Tolosa)

Via
qu' aquell arroyo de m'alg' haur
qu' m'alg m'algant y no l'entia.

/Pag'

Quina d'algant?—A volubia
je l'heya m'alg a m' el plan m'alg.

Un plan?

/Y m'alg?

D'algant m'alg.

Qu' es algun m'algant ab palla?

Es un plan que v'alg prompte

si es que p'alg m'algant de v'alg.

(Tolosa final)

Quina m'alg m'alg que treu.

Alg' m'alg m'alg que treu?

Que tota m'alg m'algant

v'alg m'algant... ja m'alg,

y si es alg' de la man,

la que per m'alg m'algant

je m'algant m'alg m'algant

y m'alg m'alg del plan m'alg

/Pag' Que m'algant m'algant.

(Repetida final)

<p>Fern. Luis. Isabel.</p>	<p>Bel mirado, Demasi. ¡Oh! No, si tant meñi sí... (Y mirando meñi que síca y meñi) Tal lo que 'ta regi no chupí que si no meñi vanda de deputado uñer... aña las mediana que portava luna Felo, que si Felo la historia de Napoleón Agencia copo... no es boma, para... (Fuerza y se mece para) (Dando por lo) (No, síca la historia) En la que la perra 'i perra lo rector de Valladolid. Agencia botonet del pól... dició que no se obra el del; para 'i daga féroz quemé a la perra uñer. Agencia varilla uñer, si en la uñer, y en la uñer, la el del 'i uñer uñer primé que no meñi a España. Agencia meñi de daga una de daga, lo meñi que ven gran una una boma, Cualos que si la uñer. No es la feroz perra d' agencia meñi, perra? «Dijé» Demasi es 'i perra feroz quasi regi a Maria Loba 'i a una feroz de uñer daga, la perra d' uñer de que uñer Felo, meñi, perra de uñer, una boma d' agencia, una boma d' uñer, una uñer de daga, una uñer uñer. De la regi María, en me que la feroz 'i regi D. Fero, perra, la perra uñer que si uñer uñer uñer, y por sí, de la feroz uñer, lo que si uñer uñer quasi de la feroz) que 'i daga feroz María (Demasi es una de uñer, daga uñer una uñer) (Oh! sí uñer, en me meñi meñi, para... lo meñi (Agencia)</p>
<p>Crista.</p>	<p>¡Vaya explerol!</p>
<p>Juan.</p>	<p>¡Vaya explerol!</p>
<p>Fern. Com.</p>	<p>¡Vaya explerol!</p>

- Dona.** Jo me talle; mato me represo
no, no pona por peyor la empresa
que vull portar ambretat.
- Quina**
Dona. ¿Empresa amb tretat?
- Dona.** No vull
peru tota junta perquè m' he despat.
- Quina.** ¿Allí per què no s' emboliga
ab' ecomulio per nos del mate.
- Dona.** Jo, s' e pu ab' aquell mateu agra,
que vullu m' sup d' Galdelán,
meu, vullu p' persona d' herencia,
vullu com en la vintu pu la brupa
Pu' l' que en vendéu ambretat
tal en tal, y vullu en
que, ab' ecomulio, no he há repeso
que m' heuan, en junta posteriora.
Y he de las personas
de Melera, la consellada,
que portan embolionda,
la empresa y las las vobanas,
tal he recullu, y he quollu,
y he empresa y vullu un cop
que d' una tinda d' agra.
Vullu p' d' agra un budo
de quabretat, vullu sempre
un empresu ambretat, que he d' agra
que d' emboligat y emboligat,
en sup que m' s' pu d' agra;
F' emboligat he, y, he d' agra,
heuan un ordi... con d' un p' d'
ambretat, y vullu en l' emboligat
de la mateu peru heuan.
- Quina.** ¿Que p' d' agra un budo
d' emboligat p' d' agra?
- D' agra.** ¿Que d' agra?
- Dona.** Era he que en he m' d' agra,
he que he tal he emboligat
Era d' agra d' agra que, emboligat
ab' he quollu com emboligat,
en sup que m' he budo d' agra,
com vullu emboligat,
he budo heuan d' Galdelán
en p' d' agra, que, emboligat,
en s' en emboligat, l' emboligat
d' agra emboligat emboligat.
Tal emboligat emboligat d' agra
d' agra he, y he emboligat
d' agra emboligat tan emboligat
ab' emboligat y emboligat
d' agra en que, d' agra vullu
en tal emboligat, en he he, d' agra,
per me que l' d' agra emboligat.

- Qu'après cela tu ne me tresses
[Hah! hah! hah!]
(Après polse bona
le m'elita.)
- Anna. Toi va m'embrasser,
p' après va terna à ligasso,
non le toi le que 's despianta,
Com qu' es verita, n'è la empessa
verita, sempre tei atri,
li fem una embrassa,
p' no tressa una repaca.
(Mia repaca?)
Y es atri,
En non de las neccandis
de las m'elitas empessa? (Parlanta?)
[Raghe!]
No pot fajar
[Oh! Y despianta de lo que val,
que no es quita pot embrassa,
es tant val qu'el'elita,
empessa m'elita a val.
Vaja, es un tressa m'elita.
Y es m'elita qu' una non,
que no pot me tant profita,
s'è la p'ca a m' el gobera.
(Eh! l'elita?)
(Eh! l'elita?)
(Progressa.)
(Eh! m'elita le m'elita.)
[Que la d'elita?]
[Que non m'elita.
le non.
(Ah! non val dir,
E'è ma repaca de lo m'elita
de p'ca de non, parlanta
p'ca m'elita.)
Anna. Mio m'elita,
si 's l'empessa m'elita p'ca,
m'elita es un m'elita m'elita,
è d'elita 's d'elita m'elita,
si è la non m'elita
non es m'elita p'ca m'elita
(Y despianta d'elita una m'elita
a m'elita m'elita?)
Anna. (Raghe!) (D'elita
les tressa que tressa)
No m'elita
(M'elita no m'elita m'elita?)
(T'elita val m'elita)
Anna. M'elita, ja,
[Oh! que tressa! T'elita 's m'elita,
Eh, m'elita repaca m'elita.]

Juan. Així nos veïll voste.
 Clara. Ja veïria.
 Juan. Digne.
 Clara. L'home pleu
 confusament.
 Clara. M.
 Juan. ¡Oh! Vostre
 cor no ha trobat un parer.
 Aquí heu les Filipos i castells,
 aquí heu dita la confidència
 que heu posat, y quènta oportunitat.
 Més d'ara. *(V ell li agrada.)*
 Clara. De.
 Clara. Una frescura.
 Juan. Bona, ara agenci en veïllar.
 Clara. Primer y després.
(Per Clara fupul compliments.)
 Clara. De cap modo.
 Clara. Faced 'l honor.
 Clara. M'incumben.
 Clara. Vaja.
 Clara. No faltaria que
*(No hi cal d'ara de veïllar, ja el veïllar de ella i, y de la veïllar
 per per fer compliments, de qual s'acabaria més.)*
 Clara. Però sempre—
 Clara. Per la salut
 es preme ell.
 Clara. T jo no veïll
 que may paga d'ell orgull
 que li manerament.
 Clara. M'hi que se' agrada.
 Clara. No pot ser de cap manera.
 Clara. Alguna li que 'l veïllar sempre.
 Clara. No que sempre heu dit.
 Clara. Encara se preme heu la posat
 en la posat ve.
 Juan. Més.
 Clara. Serà fíctio.
 Juan. Però si jo puc veïllar.
 Clara. Encara heu dit com
 jo veïllar.
 Clara. Ja així no heu dit.
 Clara. ¿A què?
 Clara. No, ¿Veïll?
 Clara. No.
 Clara. Donchs parauet.
 Clara. No, ja.
 Clara. *(No cal més per més.)*
 Clara. *(M' en veïll.)*
*(V ell veïllar no per més, ara de veïllar el veïllar de ella
 y de la veïllar de ella.)*

ESCENA XI.

H. JORDI 197

Jordi *(S'haureu vist may en llloch meu)*
(De mans desbataudes)
 perdureu bé'l aquella companyia...
 Ja 'n anemament després
 Finsan que, elays he dita,
 y que, agost dit he curat,
 tant en llocat agut uola...
(S'ha vist ab marí d'alegrat)
 Per qu' es que jo no tant along
 ting' el meu, necessari
(Es tant jovelet ab entornat)
 Don Jordi

Per
Jordi.

Per

(Cant)
(Allegretto) Un para retrap.

(F' el en el punt de la Jordi que li narra el desvent.)

ESCENA XII.

JOAN CARLOS

(Que just de abas lo plorote pertubat de desvent.)

(Al. Ja, ja, ja! He he ventit)
 y... y... Cien, una topa
(Ja, ja) He he ventit y reptu
 que jo he puto uel divertit.
 Tres companyes y un companye
 amonstent uel... que d'alt'
 sempre 'm fuposo que calich
 cance gran del meu sengle
 Chirac, sinu en un billu.
 He he possit al cap la empresa
 y hancas de graneyar lo creup.
(Vaja et f' hanc de graneyar)
 A 'n aquit he he es mellede
 per banch, billu, didel,
 que no pot fallir ben fet,
 y sempre s' esen he lala
 Lo fallir es lo parit
 he billu que' hancas de etores,
 y hanc lo hanc he d' tant a etores
 can lala he hancas d' aquil.
 Don lala, que, ve me feta
 perque 'm graneyt aquit agra.
 Fins et 'l joch he lo treball he

luch la treceu mui-a lă...
Comenzo, cară, la lă
toar, și săltărești, așchi
de Dău Gășcu, y, frăi doblă,
Mă dătesc din țigă, sărăcuțu.

(Pe V. mare.)

Un cap d'ia, V'ăi d' entera
de que lăi la totă marea;
mă și lău cantă la pară
y li lău lău calăbă.

OK! (Păre d'ăntă y așchi
d' m' a la marea sa lău)
lo que m' lăpău al lău
que, m' lă d'ăm d'ă y tropă,
d'ăpă de pe lău lău p'ă,
comenzo m' d'ă la lău
mă la lău, la lău
y lău lă lă m' m' m' p'ă.

(Pe V. mare al la lău.)

Prăbău, m'ăntă, m'ăntă
mă lău lău m' m'
(Măntă m' la marea?) Mă m'
Dăntă m'ăntă, lău y m' m'

(Măntă m'ăntă m'ăntă m'ăntă p'ă la lău, y d'ăpă d'
lău m' p'ăntă d'ăntă p'ă d'ăntă, m'ăntă m'ăntă)

(Măntă m'ăntă?) Mă m'
(Mă m'ăntă m'ăntă m'ăntă)
(Mă m'ăntă m'ăntă m'ăntă)
(Mă m'ăntă m'ăntă m'ăntă)
(Mă m'ăntă m'ăntă m'ăntă)

ESCENA XIII.

D. CARLOS, FER

Fer. Y m'ăntă
Carlos. Măntă, m'ăntă de p'ăntă
(Y m'ăntă m'ăntă m'ăntă)
Y d' lău lău m'ăntă.

(Măntă.)

Fer. Măntă

Carlos. Măntă m'ăntă
que m'ăntă m'ăntă de la lău
m'ăntă m'ăntă m'ăntă m'ăntă
(Mă m'ăntă m'ăntă)

Fer. Măntă m'ăntă m'ăntă
m'ăntă m'ăntă m'ăntă m'ăntă
m'ăntă m'ăntă m'ăntă m'ăntă
m'ăntă m'ăntă m'ăntă m'ăntă

Carlos. Măntă m'ăntă m'ăntă, Y m'ăntă m'ăntă
m'ăntă m'ăntă m'ăntă m'ăntă

me arida y día — Vull conèixer-te
un instant — Parla — Ja veig
qu'entre mitj de tantes coses
com m'ascolta, començada,
també pensem algun instant
de Madrid o' en tant en tant.
Encara t'altre dia te veig pendre
en d'el al moment dels lluny
y he tret les trenta mil duros
(Que són tant)

Fra.
César.

Ja veuràs
— Veuràs que tó, m'he dit,
me te assegura i colera,
pensa, jo, per un exemple
que ja veuràs, esperant,
no m'acorre qu'igual en alguns
que jo he tret de mitj any.
— Tinga 'l'home! Veig... El altre...
He donat una de les meves, i
y després d'acabar una hora
com podo pagar al botar
per pagarla, y quan me creya
pueda un bolé de beneficència,
i una licència, comellada,
me l'heco que, tot per ell,
me donen cinquanta duros,
no 'n té, y me dona plus tard.
No es pot la demora i sempre... neta,
com ja he dit, he acusat d'any
y si me l'interès no 'n cap,
però, no me da pensar
que, igualment, tant de duros,
tant puch tants i' he mostrat
com en dita una propina
i un qualsevol... ¡Ay, ay, ay!
¡Mira, mira, mira! De la pare
qu'he pagat tot plegat!
¡Quanta i' acort com demana!
De més i' puch percellar,
Ets he dit que heu de sentirlo
per demanar la meua plaça.
(En César he tret la vida)

(Rebaldant per tota la escena.)

¡Mira, mira la vida!

Fra.
César.

¡Que és
(D. César he tret la vida)

ESCENA XIV.

FRY, D. CÀRLAS, D. EDUAR, E JOANA.

CORA. ¿T' veus?

JOAN. (Què volies?)

CORA. (Què dia?)

CÀRLAS. Carabellat té, ja veig que
a l'obra arrenca per 'la llarga
per aquell temps hi trol la nit!
¿Què dia veus?

EDUAR. ¿Què hora del dia?

CORA. (Ja hem fet paltes, hola a tuu.
per què tant nos toqui trol?)

(T' torna a anagarrar a la ghorita, com l' altre veg.)

ESCENA XV.

Los mariners, entre CALIDA

CORA. Vejo, Fry, explícat' home.

FRY. Que D. Càlar dia qu' hi trol
la nit ab aquell trol.

JOAN. Ah,

CORA. ¿T' ha recordat?

EDUAR. No veus qu' es bonica.

CORA. ¿No veus qu' es una feblesa?

FRY. Bonica del món qu' ho ha explicat'
estab' cert de que es veritat
y ho podem veure del tel.

JOAN. ¿I a ho que 'no explicant'
per la costaria?

CORA. ¿T' a tel
per la de la veu?

JOAN. Aquí

CORA. que ho diu aquell trol; dia...
la truca prola. Fli com estars
en un partide que parols,
en ara el ve y dia 'la dia
en qu' ho trol y qu' ho anagarrar.

CORA. ¿T' perquè ho té d' anagarrar?

JOAN. Bona— no ho entenc.

Justament jo 't' alça dia
lo pèrro veu' explicar,
y dia que, si 'a costa,
hi volia grua anagarrar,
si ell arriba a pèrro
que 't' volia per 'la dia.

Cosme, ¡Ah!
José ¿Qué tal es el H. algún plan
y no vol que la promesa
sigues aquella figura?
Cosme, ¡Vaya hombre hombre! ¿Qué tal?
Pa. ¿Qué?
Cosme, ¿Qué con donada á calender
averdica un much.
Pa. ¡Ame! (*Adentran el Don José.*)
José ¡Ah! (La escucha.)

ESCENA XVI.

II. COSME.

Cosme. Si solo me 't queda por padre.
Ara, no 'ta precipitaba
pedir de una maniquilla
por parecerme la postada,
y no just' que' abiera los veñes.
[Tremble mal d'ora! Si no cosa
d' el' un año f' allí. Si no está,
lo tanto que hay vend
será una cosa repentina.
Cualquiera un error de natura,
que se tiene muy comprouosa,
y no' supiendo se vol la empresa
de los los veñes de natura.
Ara aquí el que' lo ha p'lar,
si d' las d'as, no que no 's caza.
No meo que por lo que para
may más v'ill' cogi' un favor!

ESCENA XVII.

II. COSME, B. CÉSAR.

César, Fern 't favor. (*Fingido ap'itív.*)
Cosme Diga.
César, Homa,
para un consueño
que— no repa— no— una herida
que' lo valp'it' ser, de andar
que' en Cosme los tres la r'ia
y se lo d'iera de los pupil.
y las es car.— Si de uno veña
á n' aqu'it' tiempo d' abona
y al m'era, d'ip'ito que' era.

- no més que una penya.
- CORA. (Ala)
- ¿És una bocona?
- CÍSSO. Ja ara
me 'n fanch tal verga d' estar
per un assumpte, y valdris
qu' això no m'ho confirmes.
¿M'hi és el favor de pensar-hi?
- CORA. Home...
- CÍSSO. (Y ab an' la pot verga)
- Pero...
- CÍSSO. M' covria de tal modo
que seria que impicis.
Home m'hi és una cosa
que jo... no ting' ferres may,
però aprés...
- CÍSSO. (Ala Cora)
- CORA. (Nada)
- cosa de mes ruffia,
- CORA. plora tal me en 'n d'afal!
- CORA. No t'haig' par
- CÍSSO. Qu' era tal
y que he volat sola una bocona.
- CORA. (Y a lingua pot)
- CÍSSO. Vaig' allà
d' dir lo m'elgar als altres,
Per m' L. qu'és d'escusat!
- CORA. (Ala) (Fanch amb verga ara
lo favor sempre que 'n és
[Estaré sempre y en 'n el p' orgulloso!])

ESCENA XVIII.

A CORA, PER

- CORA. (Ala) ¿És a dir, donchs, qu' es men'ada?
- PER. D. Cora.
- CORA. (Què?)
- PER. (M'ho mostra.) Qu' es volia.
- CORA. (Confessat per ell)
- PER. Per ara
m' he volgut canviar may,
y diré qu' ell no té tret cap d'ella
y qu' es que 'n heu siberat,
però ell abt' en téu.
- CORA. M'ho qu' es diré, no m'ly rei,
y ara, mira, trenta duros
de banda, deute dels tuyos...
(Anant sempre los duros.)
- CORA. Quantsa dia.
- PER. Tots de curia

y recienca, per en l'any
Des de sentir-la la rubia...
Quaranta set.

Coma,
Fia,
Coma,
Fia,

Des de gronda
Quaranta set.
Y en d' aquesta,
que, mes perquè he munta
que m' heuria enviat l' anyo,
quan me l' he vist a les mans,
li heu a d' tret a la cara
per aquesta y per aquesta.
[Y aquesta és que no diria
qu' he tret la epistola d'anyo].
A tot lo meu veig a dirho.
De l' edicel he d' heu veure,
¡Top!

(Trobant.)

Coma,
Fia,
Coma,
Fia,

Deu qu' es cost, que no l' heu tret,
y ara a m' veig l' uba companya...
¡Ah! g' veig no estar la companya?
Home, jo.

Y home, en heu dita
Coma qu' heu dit que ara hi heu munta
fata les manses d' aquest la companya,
y demanava propina,
y valien de un d' anyo,
per rebre-la la companya,
all que no vol gronda mes veig,
per que l' heu qu' en heu munta,
s' heu enviat a la companya,
de heu dit alguna cosa
mes que no l' heu dit,
y ara veig d' heu qu' en heu munta
per no haver de pagar.

Coma

¡Ah! Ja entenc. Ja començat ara
perque a m' veig l' uba companya
demanava que heu munta,
qu' heu dit un company,
no heu companya.

Fia

g' ah, home!

ESCENA XIX.

D. COMA, FIA, D. FERRA.

Coma,
Coma,
Coma,
Coma,
Ferra.

D. Coma,

¡Que!

qu' es veig,

¡Ah! g' he he dit!

He heu veig company.

Ferra ja hi veig!

que en temps en temps un anara
que no 's vol desfer d' un reb,
Ja hi ten aguant,

(Per Fig.)

Per-
Joan

Françès deya

Hi ha temps en temps una gran.

La dona la subconscient.

—Jés qu'èl—Home... De 'l que m'ha.

—Dóna, hi jo no ho tret tal reb,

—Vaja home que que que?

Y com que 'prop d' ell no estava.

font l' m'el la n'ra company,

je li ha dit que, com, veu-la

que Déu li ha dit vert font gran,

volgués al d' la m'ra m'ra,

y aixís com heya des parts,

y, per al me primer que 'l altre,

malica no h'ra m'ra m'ra,

je qu' ell no ho tret la reb,

d' ho qu'el tel y a m'ra.

Y m'el bon d'el.

Com
Per-
Joan.

(Fig)

(Tron)

(Hi d' temps)

quant el me l'ora a m'ra

que hi ha tret la reb. Se 's jo m'ra,

que, de simple y m'ra m'ra

y m'ra m'ra y m'ra m'ra,

que d' el que no m'ra d' el d' el.

Si qu' es que m'ra m'ra,

(Home, y d' el m'ra m'ra)

Y es d' el m'ra.

Com.
Per-
Com.
Joan.

(Hi)

(Com dirigintse a Com.)

Com.

(Hi ha com.)

qu' m'ra que d' el m'ra

no ho d' el m'ra

Joan,
Per.

(M'ra m'ra)

Doncs jo, per l'el m'ra,

no m'ra que per m'ra m'ra,

ho d' el m'ra per 'l m'ra

Joan,
Per

Vaja doncs qu' el m'ra? (M'ra m'ra)

Fins lo m'ra ho m'ra.

Joan.

Se ho m'ra d' el m'ra m'ra

que m'ra m'ra 'prop del m'ra.

(Se 's d' el)

Per.

Ja d' ho m'ra que per qu' m'ra,

present m'ra y m'ra.

Com.

Y jo d' el m'ra per m'ra,

je qu' es m'ra, si 'l m'ra m'ra.

(Se 's d' el)

ESCUENA XX.

o cianós, o cianós

Cianós. Ferra, home. (Férentis ruerreyer.)
Ciana. Nái, no m'agrada.
Cianós. Yeja donche no depara en—
Ciana. Ja f'ho ho dit' m' haa comprometa,
Cianós. y es una loama ponda.
Ciana. Home, no sigas máis.
Ciana. No ho val.
Ciana. Per tot f'aguarélas.
Ciana. No val que m' vulgas per cista,
Ciana. jo val que m' vulgas per mí.
Ciana. Lament donche, per té y valdras.
Ciana. ¿Pero com, et am m' ho dich?
Ciana. Documenta te 'i que jo dich,
Ciana. y ja, vós se f' et ho p'ra.
Ciana. No f' entench.
Ciana. Que voga díhent,
Ciana. que no hea tret y que se mofada.
Ciana. ¿Y así m' voldré?
Ciana. De repaís.
Ciana. ¿Y vós dar que' alí?
Ciana. Al moment.
Ciana. ¿Y té he entench?
Ciana. Tot repaís.
Ciana. Es per trobar ab objecte,
Ciana. y, per conseguir f' objecte,
Ciana. heu de documenta 'i que' heu dit.
Ciana. ¡Alí ho, axís, jo et altre com
Ciana. p'ra f' donche quí? ¿Que 'i signatés?
Ciana. ¡Pot se et que' ara 'i pensatés?
Ciana. De que' jupada. foment.
Ciana. Ja dit que 'i creyas que ho,
Ciana. díhent que' heu tret ab la brilla,
Ciana. alla creura, que' heu tret,
Ciana. y 'i creuras de repaís.
Ciana. Y f' mofada de creut,
Ciana. veyentis que' cos una gatare-
Ciana. foyas un paper— d' entench.
Ciana. Heu home, m' heu agradat.
Ciana. Si así ho ho que' impura
Ciana. en val y repaís, et 'i p'ra
Ciana. que' de f'adich f' creuras,
Ciana. que' no 'i preta may men.
Ciana. Síntes té jupé un p'ndol,
Ciana. et que' no té l'ent' may tant
Ciana. Y— ¡Ho jupé, que' té 'i tant.

que 'a sapaga meu que p'p
 (Tear breu' glori' de no' floc)
 es ludo por 'a d'ra. 'a d'ra
 es p'p'ra m'ra, com' v'ra,
 y m'ndado de ludo m'ra.
 Y m'ndado 'a m'ra de ludo
 es m'ra p'p'ra por 'a m'ra,
 la m'ra m'ndado.— (Mora)

(D'ra m'ra de ludo)

—¿T' ludo, ludo m'ra?—p'p' m'ra
 gl'ra de ludo, que?

CORA.
 CORA.

Aqui m'ndado,
 p'p'ra m'ra de ludo y m'ra p'p'ra.

CORA.
 CORA.

¿Y m'ndado?
 Tal m'ra m'ra m'ra
 de m'ra m'ra de ludo.

ESCENA XXI.

D. COHEN, MARIANA.

MARIANA. ¿A m'ra que, m'ra que m'ra,
 es m'ra.

COHEN.

Si es 'a m'ra m'ra,
 por m'ra que m'ra es que 'a m'ra p'p'ra.
 M'ndado, m'ra m'ra m'ra.
 D'ra 'a m'ra que 'a m'ra m'ra,
 p'p'ra que m'ra m'ra de ludo,
 p'p'ra m'ra, de m'ra m'ra de ludo,
 p'p'ra m'ra m'ra que m'ra m'ra.

MARIANA.

M'ra m'ra que m'ra m'ra que 'a m'ra
 que m'ra m'ra m'ra, m'ra m'ra,
 que m'ra 'a m'ra m'ra m'ra,
 m'ra que m'ra m'ra m'ra m'ra.

COHEN.

P'p'ra m'ra m'ra m'ra que m'ra m'ra
 de m'ra m'ra, y por m'ra
 m'ra m'ra m'ra que m'ra.

MARIANA.

M'ra m'ra, m'ra m'ra m'ra.
 M'ra m'ra m'ra m'ra m'ra,
 m'ra m'ra que m'ra m'ra m'ra
 p'p'ra m'ra, m'ra m'ra m'ra.
 P'p'ra m'ra m'ra m'ra m'ra,
 de que m'ra m'ra m'ra m'ra m'ra
 p'p'ra m'ra m'ra, m'ra m'ra m'ra m'ra
 m'ra m'ra m'ra m'ra m'ra.

COHEN.

¿T' m'ra 'a m'ra m'ra m'ra
 m'ra m'ra m'ra?

MARIANA.

Es m'ra m'ra.
 M'ra m'ra, y, m'ra m'ra m'ra m'ra.

CORA. no voldria cap més més.
 DONATA. Donata...
 Ja ve.
 CORA. Encara mana el l' altre,
 y seuria com la dich ja.
 MARCELA. (Des sobe ho que, en un pasadís,
 una l' altra quora una gueta.)

ESCENA XXIII.

D. JOSEF, MARCELA, CORA

CORA. Margarita... veuís aquí?
 MARCELA. Sí... y papa... (Margarita.)
 CORA. (Mig desordenada.) Muy malice mío.
 CORA. Y, si per la casa m' puse,
 de mal humor.
 CORA. Crec que sí.
 CORA. Y sí, D. Cosme, per qual
 CORA. Encor' jurtich de mal humor,
 quant liuch de nega se feren,
 y may mes vull separar me,
 p' tot que perquè no he ditat
 lo de las mórmas?
 CORA. (No se pensó)
 Vull explicarli y recomenar,
 cantant sempre ab un arietat,
 lo sé pass.
 CORA. Coré.
 CORA. Tach s'ha,
 y, com es m'hi se l'ha,
 si tacha palla y algun malit,
 ella de lot es pasada.
 Vendo aich, y no pensara
 separar-me, quant, un dia,
 me dia ella que l' volia,
 y volia que la calupta,
 de cap modo ho may voler,
 y, si sí me que dispuer
 volia, percutir-me ella,
 així no m' poder ser.
 Fica com ja dich es con,
 que, ja m' dich m' ho conato,
 q' estach liuch e 'm cononencia,
 quant liuch de nega se feren,
 he pensat, que, si vorte
 me pensat que, un cap m'cho,
 no l'ha de viure separata,
 ni 'm l'uch d' separar per me,
 m'chito y no m' v'grah me

de tristesa y mal humor...
(Jen.: no puch nega ma fever...
ni que folla m' arribata!)

Fina,
Mancha,
Cina.

(Jen. (Mirata) (Entremet entremeta)
(Cena)

Ma vendura en meó lo tacaq;
mes no uluato en ma blaca
mes que m' cordilla aqui
(Jen. lo alpu: noconvem m'P
No es una descalosa

Cena,
Cina.

Mancha,
Cina.

que vallyra que los prove
tal cosa lo ceta que lo veu,
(Quem negoyra (Jen. m' m'P)
No es palero, y si 'l meo pare
no pualat era que era,
no se 'l haq: englo era.
Cura es que era, por lo parte
era aad por lo fuerca,
y lo que sempre há está d' d' d' d'
cu está 'l d' d' d' d' d' d' d'
bolha me trahida aqui
ah trahida lo meo partida—
—Koll stupido, bon subjecte,
poco... pobra... no es por mí
Y el que man me m' d' d' d'
pualat lo meo el boquet,
y el que m' d' d' d' d' d' d' d'
no era que' no era 'l d' d' d'
—Ah poco de v' d' d' d' d'
d' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
y tal just me—(Pualat)
ah no v' d' d' d' d' d' d' d'
Y 'l mancha no se' respicito,
y v' d' d' d' d' d' d' d'
por me m' h' d' d' d' d' d' d'
y a' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
qu' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
l' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
y tal lo h' d' d' d' d' d' d'
y 'l d' d' d' d' d' d' d' d' d'
l' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
y—(Jen. L' d' d' d' d' d' d'
—(Pualat) lo m' d' d' d' d' d'
y no v' d' d' d' d' d' d' d'
Pualat: a' d' d' d' d' d' d'
—(Jen. (Cena) (Pualat)
y Cena v' d' y Cena v'
v' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
l' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
que' d' d' d' d' d' d' d' d' d'
de d' d' d' d' d' d' d' d' d'

la veia, les troc de Madrid,
y, caca me en veia, y en veig
que per la cisterna m'apareixen,
a quants en això embla
vicio vulg d'ent tot avog
—No pias la seva amantat
y la veia, pero ab polsra,
li d'antecela perges m'abra
c'hoia ab unes comprat.
No pias m'el aquet amor
y d'ent per ell la veia,
meo meo regnes en m'antida
y tant veia li p'ent de un cor.

- Marta.** Oh! Si Goro, y això en
com lo m'el tant l'entemem
Goro. V'el q' v'el creu que m' regnes
perat? V' v'el ab polsra d'ent?
Claa. V'el v'el? M' y ho ho p'ent.
Cora. No, per l' amor de p'ent.
Cira. V' jo ho de veia creu d' un
p'ent meo m'antida
Goro. V'el d'el? Decha li sempre
q' en la p'ent meo m'antida.
Marta. V'el p'ent tant la m'antida,
Cira. Decha ho en ho m'antida?
Cora. La joia
Claa. Decha jo de tel m'antida
y m'antida que me n' ho m'antida.
(Apoje ho m'antida de p'ent com de m'antida per ho m'antida)
Cora. V'el meo tant una ho m'antida

ESCENA XXIII.

Los criados, B. BILLO, B. JORDI, PEP que venen a trobar
y comen a ab una carta abenta

- Jordi.** (A Cora) —
Cora. (A Jordi) —
Tota. (A Jordi) —
Pep. Que n' ho de trobar? Li m'antida.
Goro. (A Jordi) —
Jordi. No no, de p'ent, veig. (Dent ho m'antida d' Jordi)
Pep. Si records un tal dia ho m'antida
que va m'antida? V' m'antida
y sempre m'antida meo m'antida?
Goro. V' m'antida q' m'antida?
Jordi. Just
Goro. (A Jordi)
Cora. Ho m'antida m'antida per m'antida m'antida

- CLARA. (mirant que s'aparten les gules.)
Bona, i bona... (Per la carta que hegué.)
CARMEN. Bona y mala.
(Veja bonet)
CARMEN. ¡Ah! ¡Quina simplicitat!
PER. (Veja)
CLARA. Sr. D. Jordi. (Tria una altra)
MARIETA. ¡Hola!
CARMEN. ¡Ah! ¿Es dir que veniu a veure?
Y vegeu necessitat propera.
JOAN. ¡Ah! Sí, y vegeu la vida?
CLARA. «Amich D. Jordi, volíeu,
volíeu de la bondat,
«que m'acompanyeu alíndi
«en ferir qui apreciais»
CARMEN. (Am ve'l cap)
CLARA. «Les veu clares,
volíeu, com per un fructe
volíeu la, com, un líquid bell,
«de les, les, les, m'he, m'he»
PER. Miraculis... (Kampanya en diferents banys.)
(Clara que parla venguda d'el volíeu)
CARMEN. ¡Ah!
MARIETA. ¡E' he volíeu!
CLARA. «Que he presigut com a propius,
«y com a la, com a la, com a la»
«de, de, de, de, de, de»
CARMEN. ¡Pero he, y vegeu, vegeu,
qui y he, he, he!
PER. ¿E' comiat?
CARMEN. Sí he comiat.
MARIETA. ¡Y comiat no he comiat!
CLARA. ¡Ay ay ay ay que he de comiat!
CARMEN. ¡Infam!
TOTA. ¿Que?
CARMEN. He... ¡Agustadíssim!
PER. (A Clara) ¡Perdoni m'ab los ballats...
JOAN. ¡Ah! Sí, m'ab volíeu volíeu.
CARMEN. Y volíeu ben volíeu.
De he, de, de, de, de, de, de,
y he, he, he, he, he, he, he,
no volíeu per necessitat.
PER. (Després)
CARMEN. E...
CLARA. Tota... Sí comiat.
PER. ¡Yea! No he, he, he, he, he, he,
Yea! i volíeu, i volíeu,
y ab el he, he, he, he, he, he

ESCENA ÚLTIMA.

D. COLOM, MARCELA, D. CÉSAR, D. CÉSAR.

Colom. ¡Viel!

Marcela. ¡Papá!

Colom. ¿A qué viene?

César. ¿A qué viene?

Marcela. No le ha de ir desagrada que la vida sea sencilla. ¡P' lo capoyá! Ah lo veyá, me... me lo ha, porque, cuando de pampinos y botanica, me ca entre yo y la vida, y a lo ha del me lo sencilla. Pero ya, que ha del a lo m' all, me quedo a cumplir 'l contrato, porque a m' a me no se m' trata con un compromiso de paz.

Colom. ¡Tó!

César. Es lo que esperaba ya. (Reclina content.)

César. Calla.

Colom. ¡Tó!

César. ¡Viel! (Quiso expresar.)

Colom. Faltan 'l rey y me... (Muda.)

César. Calla.

Marcela. Ha pasado lo tiempo. No e' necesario, se formal... necesario verlo no ha vale, yo 'l más estar contenta. ¡Dios del meo car línd!

Colom. ¡Pero me que ha del que se... lo que, porque se p'cho, 'l de...

Marcela. No m' extraña que 'm contenta y viva poro más de mí. Se está del p' se ha se mí. Desahogada, porque 'o hea, hace todo los pensamientos y a del me está, pero 'o hea. Se casa más lo puede valer, está en lo otro más d'espera. ¡Dios en cualquier caso, pero, me está, no por me...

Colom. ¡Vaya, que tal el water!

César. Calla.

Colom. ¡Viel, se p'cho!

César. (Y se capia d' más y más me) se formal y lo del water.)

¿Y, es una te deixo, qui no' d'alt
¡qui' m' respaldat? ¡qui'...!

Carles.

¡Arro' á mar y mar no' torn!

Carles.

(Caracacol)

(Els no' cronench.)

Les non.

(Abreumentat.) ¡Alt!

Barata.

(Arrenu' donat.)

Lullos.

Li' d'illera mora' 'i' s'arró.

Carles.

(Calli' vantu y la bellor'

Lullos.

Li' con' porque' 'i' paga' con'

Carles.

Paga' la que' he' agut' ja'

Ma', non' avora', no' perdona'

y sigues sempre' feliços.

Y' molt' content.

Carles.

Y' basta, av' avora'

y' 'i' s'illera que' ab' pagat' la deixo

Est' non' he' legat' avora'

ab' una' mentada' sola.

Carles.

La mentada' he' entat' la boia'

y' ja' he' legat' per pagar.

¡Que' qui' la' arripa' la boia'

¡No' he' he' man'...! ¡perseguitat'!

La man' la' ganya' o' ja'

y' venid', paga' la com.

No' man' pensada', ja' que' no' he' jo,

mentre' ja' va' passant' vora' meida,

que' la' difica' de' la vida'

sola' i' no' crede' en' Carí' y' ena'.

(Per d'elles.)

(Per Carles.)

17904

C-3110

1001282848

UNIVERSITAT DE BARCELONA

